

KORTRIJKS JAZZFESTIVAL ZET ZICH OP DE KAART

Toppers en een revelatie op Parkjazz

KORTIJK — Met de vierde editie heeft het kleine maar fijne Parkjazz zich definitief op de festivalkaart geplaatst. De zangeres Tutu Puoane was een ontdekking en het duo van de pianist Bojan Z en saxofonist Julien Lourau speelde een meeslepende set.

jazz

Van onze medewerker
Karel Van Keymeulen

HET begijnhofparkje in Kortrijk was zondag ondanks het rotweer mooi volgelopen. Je zag meteen dat de organisatie alweer verbeterd was, vergeleken met twee jaar geleden. Alles verliep vrijwel vlekkeloos. En te bedenken dat dit tweejaarlijkse festival helemaal op vrijwilligers draait. In de tent zijn de luisteromstandigheden heel behoorlijk, al stoorde het rumoer van buiten soms wel bij zachtere passages. Maar met Parkjazz zit het goed. Een ontspannen sfeer en vooral goede muziek. Wat wil een muziekliefhebber meer?

Het programma is ook doordacht opgebouwd. De organisatoren begonnen met een zangeres die nog moet worden ontdekt, gooiden er een vaste Belgische waarde tussen. Vervolgden met Europese toppers

en eindigden met een flashy Amerikaan. Tussendoor speelden combo's van de jazzklassen van het conservatorium van Kortrijk. Daarbij viel op dat nogal wat jonge vrouwen een zangcarrière ambiëren. Diana Krall, Dianne Reeves en konsoorten spreken tot de verbeelding. Ze waren niet te tellen, de jonge dames die zondag gretig en onvervaard het podium op sprongen.

Op het grote podium beet de Zuid-Afrikaanse maar in de lage landen verblijvende zangeres Tutu Puoane de spits af. En ze deed dat met flair. Ze koos ook voor een vrij origineel repertoire, waarin ze Afrikaans gekleurde songs afwisselde met standards en wat vinnigere nummers.

Een standard als „I thought about you” aanpakken is altijd riskant. Heel even was haar aantrekkelijke stem wat onzeker, miste ze nog wat zeggingskracht. Wat later bleek ze vaardig te kunnen scatten (waarbij je met de stem als een instrument improviseert en klanken nabootst). Over een song als „Just about everything” van Bob Dorough kun je ook gemakkelijk struikelen. Wat niet gebeurde. In duo met de bassist Rodrigo Reijers bracht ze een broze versie van „A case of you”, een Joni Mitchell-song. Mitchell heeft zich de jongste jaren een stevige plaats veroverd in het jazzrepertoire. Voortreffelijk begeleid door het trio van de pianist Ewout Pierreux, bleek Tutu Puoane al vlot op het publiek te kunnen inspelen.

CHRIS Joris is een vaste waarde in de Belgische jazz. Met zijn cd *Out of the night* maakte hij in 2003 een heel persoonlijke, maar sterke opname. Daaruit plukte hij dan ook de meeste nummers.

Maar Joris heeft een gebrek. Hij durft nogal eens wijdlopig zijn. Hij liet zijn muzikanten allerlei klanken door elkaar weven, waardoor de vaart uit het concert ging. Zelfs in het gebalde „Mal” gebeurde dat. Al blijven zijn composities wel overeind. „Out of the night” is een prachtig thema.

Bojan Z of Zulfikarpasic, de Servisch-Franse pianist, speelde anderhalve maand geleden nog een fantastisch soloconcert op Brugge Jazz. Hij was alweer in ons land, waar hij stilaan een aanhang heeft opgebouwd. Dit keer was hij vergezeld van de jonge Franse saxofonist Julien Lourau. Al meteen in het stevige openingsstuk bleek dat de twee elkaar goed verstaan. Bojan Z benut de hele rijkdom van een piano. Met donderende akkoorden, delicate en meeslepende melodien en opwindende ritmische passages creëert hij prachtige stukken.

Julien Lourau is een fijnzinnige saxofonist. Zijn heldere lijnen dreeven mee op de pianoklanken of gingen er net tegenin. Hun conversaties waren puntig en dartel. Uit hun muziek klonk geregeld de Slavische ziel op, want Bojan Z verwerkt ook zijn roots in deze wervelende en aantrekkelijke Europese jazz.

De Amerikaanse saxofonist James

Carter is een monster op zijn instrumenten. Met veel aplomb bespeelde hij drie saxen en ook nog eens de dwarsfluit. Hij kan zijn saxofoons laten flemen, fluisteren, zingen en jubelen. Maar hij is ook soms een anachronisme en een beetje potstierlijk. Nu eens speelt hij met een gezwollen vibrato à la Johnny Hodges. Dan weer is hij de langoureuze tenorist volgens de Ben Webster-school of de forse tenorheld zoals Coleman Hawkins.

De jonge Tutu Puoane beet met flair de spits af

Maar wie is James Carter? Zijn opzet is de traditie koppelen aan een bijna avant-gardistisch gevoel. Soms gebeurt dat met succes, vaak is het overdreven. Op het einde ging hij zelfs honken en shouten in de beste rhythm-'n-blues-traditie. Maar zijn kwintet had er zin in. Dat zag je aan de lachende gezichten en hoorde je vooral aan het geroep op het podium. De rondborstige bassist kreeg uiteindelijk zijn solospotje, waarin hij meezong met zijn baslijnen. Feestelijk was het zeker en ook wel aanstekelijk. Vooral als Carter samen met de trompettist vurige passages in de beste hardboptraditie speelde.

Parkjazz, 4 juli, Begijnhofpark Kortrijk